

26/09/09 - Frases d'economia Liberal

Un amic Americà casat amb una xicota Catalana de Cerdanyola, m'ha enviat unes frases que m'han agradat molt. Us les adjunto bo i traduïnt-les:

The greatest danger to human life is not private vice, but public "virtue".

El més gran perill per a la vida humana no és el vici privat, sinó la "virtut" pública.

Stefan Molyneux

Unless a man undertakes more than he possibly can do, he will never do all that he can.

Si no és que un home intenta dur a terme més del que és possible fer, ell mai no farà tot el que pot.

Henry Drummond

If there must be trouble, let it be in my day, that my child may have peace.

Si hi ha d'haver problemes, que sigui en el meu dia, i així els meus fills podran tenir

pau.

Thomas Paine

The great advances of civilization, whether in architecture or painting, in science or in literature, in industry or agriculture, have never come from centralized government.

Els grans avenços de la civilització, ja sigui en arquitectura o pintura, en ciència o en literatura, en indústria o agricultura, mai han vingut d'un govern centralitzat.

Milton Friedman

Men occasionally stumble over the truth, but most of them pick themselves up and hurry off as if nothing ever happened.

Els homes de vegades ensopeguen amb la veritat, però la majoria d'ells s'aixequen i marxen precipitadament, com si res no hagués passat.

Sir Winston Churchill

Els diuen tot això i diuen que els únics que són "bons", els únics incorruptibles que saben d'una manera il·luminada, preclara, i centralitzada què és el millor per a tothom i els únics que vetllen pel benestar del ciutadà, són ells, els bons, els socialistes.

A la pràctica els importa un pebrot el benestar de la gent, només utilitzen el seu estatus per a estar bé ells, i l'únic que saben fer és apujar els impostos a qui s'esforça per guanyar diners (ens castiga), i subsidiar, regalar diners, a qui no fa res per a guanyar-los (els premia i se n'assegura el vot).

El fet que s'auto-proclamin els bons-moralment-superiors també implica que es creuen amb el dret a dir que tots els altres que són els dolents, que diuen a tothom com han de viure: tant al carrer com en la seva vida privada, i que han de reprimir,

pel mitjà que sigui, qui no pensi com ells (=enemic dels bons).

El fet de planificar centralitzadament l'economia implica que han de reprimir totes les ments lliure pensadores i tota la llibertat dels negocis per a fer-la passar pel sedàs del seu afany controlador.

Però si donen una ajuda al sector de l'automòbil per a que els ciutadans puguin comprar cotxes més barats, és injust que no la donin al sector de la motocicleta, que en sortirà perjudicada per una baixada de les vendes i un tracte discriminatori, i si ajuden al sector del cotxe i de la motocicleta es vendran menys bicicletes, i menys cascs de bicicletes.

També es vendran menys armilles reflectants, menys recanvis de bicicleta, hi haurà menys feina per als tallers de bicicleta.

També hi haurà menys feina per als taxistes, puig més gent anirà en cotxe privat i motocicleta.

Quan el govern pren els diners a qui els produeix, i els regala aleatòriament, crea greus distorsions en l'economia.

Així amb el plan e el que estan fent es prendre uns diners als contribuents, i regalar-los a empreses de construcció (amigues seves, en major o menor nivell d'implicació) per a fer coses tan estúpides com aixecar un carrer que està en bon estat, i tornar-lo a deixar igual. Simplement per a donar feina.

El que no es veu és que amb els diners que ens han pres als contribuents, podem fer menys despesa, i no ens comprarem un vestit nou, unes sabates noves, no farem la revisió al cotxe...

La diferència és que mentre una persona amb els seus diners, dóna negoci a qui treballa millor: si compro a un sastre un vestit mal fet, no hi tornaré, i aniré a qui treballa bé. Amb el taller del cotxe, el mateix. Em costa molt de guanyar els diners, i els donaré a qui s'ho mereix. Als millors.

En canvi els governs, agafen diners que no els ha costat res de guanyar, i per tant, no valoren el que costa, i els donen a empreses amigues (el que obra la porta de bat a bat a la corrupció) per a reduir l'atur. No per a fer res necessari.

I els diners no els reben els millors, sinó simplement els treballadors més barats. Els més barats perquè el que es busca és poder dir que ha baixat l'atur.

I tots sabem que els treballadors més barats ho són perquè no tenen la qualitat dels cars.

Així tenim, que a l'inici del plan e, hi havia 10.000 milions d'euros (xifra inventada) i 1.000 carrers, i en acabar el plan e, hi ha 0 euros i 1.000 carrers.

És a dir, han cremat 10.000 milions d'euros en una cosa que no produirà cap millora de l'economia. Simplement els seus amics constructors tenen uns esbojarradament grans beneficis, i unes quantes persones poc qualificades han cobrat un sou durant un temps per a fer una activitat que no era necessària i que no aporta cap riquesa.

Si jo tinc 1.000 EUR per a gastar, m'ho miraré, m'ho remiraré i agafaré l'opció més econòmica, o la que m'aporti millor relació de qualitat/preu.

Ara bé, els governs, com no els ha costat res de prendre els diners als contribuents, com no s'han guanyat aquests diners amb esforç, tampoc s'ho miren per a fer una despesa. I perquè han de negociar un descompte del 20%, si al final el que volen són favors?.

Als Estats Units d'Amèrica, totes les despeses que fa el govern són transparents, i les pot consultar qualsevol ciutadà o periodista.

A Catalunya, per influència d'espanya, totes les despeses són opaques, i és un paradís per a la corrupció.

Ah! I penseu que a Alemanya per a ser paleta s'han de fer un estudis. I en aquests estudis els ensenyen que les rajoles s'han de tallar en unes casetes especialment dissenyades, per tal de no fer soroll i molestar als veïns, i no aixecar pols tòxic.

Compareu-ho ara amb els paletes, majoritàriament estrangers (d'espanya o d'altres indrets) que treballen als Països Catalans.

El pensament Liberal (Libertarianist en anglès) respecta la llibertat individual, i la pròpia responsabilitat, i diu que l'estat ha de ser el més petit possible, i fer només les tasques que li corresponguin molt bé, i no fer res més.

Les tasques que podria fer l'estat són seguretat, vetllar per que no hi hagi monopolis, i construir les infraestructures necessàries que no puguin o vulguin fer les entitats privades.

En cap cas li ha de ficar-se en la vida privada de la gen i regular a quina edat ha de dir-li als fills que són adoptats (exemple real a Catalunya. Els comunistes feren una llei per la que les famílies han de dir als fills adoptats que ho són als 14 anys).

Traduir a l'Anglès. Translate to English

Compartir: ||